

Rihaap, l'harpia de Balaguer.

Si mai aneu per terres de Ponent, pregunteu a la gent gran per la història de l'Harpia que va salvar Balaguer de la desgràcia.

Diu que fa mil anys, la deessa Atena va convocar les seves millors sacerdotesses i els va encomanar una missió sagrada.

-M'heu servit bé i ara servireu el món. Us encomano governar les ciutats amb justícia, saviesa i templança. I amb aquest encàrrec, segello el vostre destí: si mai abandoneu el vostre lloc, us convertireu en vulgars rapinyaires!

I dit això, va acomiadar les sacerdotesses i les va deixar anar a trobar el seu lloc al món. La més intrèpida de totes, la Rihaap, va viatjar fins al cor de les Terres de Ponent. Allà, els balaguerins i balaguerines la van escollir per fer-se càrrec del destí de la ciutat. En poc temps, la vila va esdevenir pròspera i feliç, i durant molts anys els poetes van lloar les proeses de la Rihaap, i els trovadors van cantar les seves gestes.

Però al cor del congost del Mu, en una cova fosca i temible, existia un bruixot malvat que envejava i malvolia la Rihaap. En Climos, que així es deia, sabia que no podria mai igualar la virtut de la sacerdotessa, i això l'enfurismava. Estava decidit a apoderar-se de Balaguer, i va utilitzar la seva bola màgica per ordinar un pla malvat:

-Bola de cristall, del passat siguis mirall! Mostra'm el punt feble de la meva rival i diguem quin és el secret de la seva clarividència, t'ho prego pel poder dels Inferns!

I llavors, de la bola màgica va sortir un núvol de fum que cobrí el sostre de la cova. Allà a dintre, en Climos hi va veure l'encomanda de l'Atena a la Rihaap. La rialla pèrfida del bruixot va ressonar per tota la cova:

-Ha,ha,ha! Ja ho tinc! Ara ja conec el secret de la Rihaap! No tindrà res a fer, i llavors Balaguer serà meva!

De seguida, el bruixot va sortir del seu amagatall i va enfilarse el camí que el portava al Castell Formós, disfressat de pagès.

Entretant, al castell, la Rihaap meditava. La ciutat era pròspera i feliç, sí, però cap vilatà era conscient que el seu càrrec significava renunciar a ser lliure. Mentre seia sola a la sala d'audiències, recordava les paraules que li va dir la deessa Atena, mil anys enrere: "si mai abandoneu el vostre lloc, us convertireu en vulgars rapinyaires". Aquell castell hauria de ser casa seva per sempre més.

En això, la veu d'un guàrdia va fer sortir la Rihaap dels seus pensaments.

-Senyora, un pagès demana audiència amb vós.

-Feu-lo passar-va dir la Rihaap, refent-se de les seves meditacions.

Endevineu qui era aquell pagès, oi? Disfressat de plebeu, en Climos havia enganyat la guàrdia del castell i havia aconseguit arribar davant la sacerdotessa. Mostrant-li la seva identitat, exclamà:

-Aquesta ciutat necessita una màgia com la meva, i no la d'una simple sacerdotessa!- va cridar el bruixot, assenyalant amb el dit la Rihaap- El teu poder ja no serveix, arpellot d'Atena!

I llençant un raig, va fer sortir de la terra una boira gebradora i mortífera que va posar setge al castell i hi va barrar el pas a les gents de la ciutat. Tot seguit, va segrestar

l'aigua del Segre, ja que sabia que la prosperitat de Balaguer en depenia, i la va abocar dins la seva bola màgica. Els vilatans no van saber què fer, i sense el consell savi de la seva líder, es van sumir en la desesperació.

Però la Rihaap, veient des del castell com la ciutat estava a punt de caure en la desgràcia, no s'ho va pensar dos vegades: es va enfil·lar als merlets de la muralla i va saltar al buit. Quan els seus peus van deixar de trepitjar la roca, el seu cos es va començar a transformar: els peus se li van convertir en urpes poderoses i els braços van esdevenir enormes ales d'àliga. Abans d'arribar a terra, tota ella era un ocell magnífic i formidable que va aixecar el vol ben amunt i va llançar-se en picat sobre la bola màgica d'en Climos.

-Bruixot, aquesta ciutat no et mereix!-va dir la Rihaap.-Torna al congost i emportat amb tu la teva cobdícia!

I amb un hàbil cop de bec, va trencar la bola màgica i l'aigua del Segre retornà al llit del riu i regà els camps. La boira mortífera que cercava el castell es va fondre per fi.

En Climos, derrotat, va llançar un darrer encanteri abans d'escapar: per deshonorar la Rihaap, va desordenar les lletres del seu nom i la va anomenar Harpia, com aquella bèstia terrible dels mites grecs. Per tal de fer valdre el seu honor, la Rihaap va sortir al vol per perseguir-lo.

I mai més se n'ha sabut d'ells. Es pensa que encara avui es disputen el govern de ciutats arreu del món, l'una encapçalant la justícia i la bondat, i l'altre, la corrupció i la cobdícia.

Es diu que Atena, meravellada pel valor de la Rihaap, li va permetre conservar l'aparença del rostre, i la va fer esculpir al Castell Formós per recordar als seus successors la noblesa necessària per governar Balaguer.